

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388784592/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

havde hun leveret Doctoren dem, og nu var Loddet kaster over den grusomt bedragne Mand.)

»Min arme, beklagelsesværdige Ven!« sukkede jeg, »hvilken Bestemmelse tager De nu? hvad vil De gjøre?« Han slap mig, og gik med hurtige Skridt og knyttede Hænder rundt i Værelset. »Hvad jeg vil gjøre?« gjentog han mange Gange.

»For det første,« tog jeg atter til Orde, »storde vel disse fatale Breve tilintetgjøres?«

»Tilintetgjøres?« skreg han, »disse Breve?« – han rev dem hurtigen til sig – »hvad! disse søde, velsignede Kjerlighedspanter!« han knugede dem med en Eiskers Hæftighed til sit Bryst – »Nej, Pastor! ved dem kan jeg ikke skille mig; de skal følge med mig i Graven, og fra Graven didop, hvor alle saadanne Panteforskrivninger engang skulle indløses.«

»O, min Ven! min Ven!« sagde jeg, »ere de ikke allerede der forlængst protocollerede? hvorfor vil De være hendes Ankiager? Dem hører hverken Hævnen eller Dommen til; men en Gud, hvis Retfærdighed er ophøjet over vore snart hendøende Lidenskaber.«

Han standsede, saa længe op til Himmelen, og gav mig dem derpaa tilbage. »Der,« sagde han roligere, »behold dem! tilintetgør dem! men lov mig først: at De, naar jeg er død og borte, vil vise hende dem!«

Jeg lovede det; men lagde til: »hvorfor, kjære Doctor! vil De tale om Døden? deres Stød er haardt, forfærdeligt – De mister en Kone, som De elsker – en uvardig, foragtelig Skabning; men har De ikke endnu deres Børn?«

Han saae stivt paa mig, og skoggrede vildt i Vejret: »Hvis Børn? mine Børn? – nej Majorens Børn –« – »De to ældste,« afbrød jeg, »vare jo fødte inden han kom til Byen, og Ingen kan, ved et blot flygtigt Øjekast, tage fejl af deres Fader.«

»Og de andre?« spurgte han bittert smilende, »hvo af dem, hvor mange af dem ere mine? har De ikke læst Brevet, og synes Dem ikke, at de ligne ham op ad Dage? – o!« – han slog sig med den knyttede Haand for Panden, og gik atter med stærke Skridt omkring i Kammeret.

Jeg taug – jeg vidste i en Hast Intet at svare; thi naar jeg tænkte mig om, fandt jeg, at han ikke havde saa ganske Uret, fornemmelig hvad den gifte Datter angik. Hendes Lighed med Majoren var umiskjende-